

Arrest

nr. 267 286 van 26 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. PEETERS
Kouterstraat 20
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat N. MALANDA die *loco* advocaat N. PEETERS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 8 maart 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker zelf verklaarde “bij de Dienst Vreemdelingenzaken last te hebben van stress maar benadrukte (...) dat het geen probleem zou vormen voor het interview (vragenlijst bijzondere procedurele noden).” en hij stelt verder vast dat uit de door verzoeker neergelegde brief van zijn psycholoog blijkt dat hij lijdt aan mentale uitputting en cognitieve problemen op het vlak van zijn geheugen en aandacht. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden verzoeker steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek door het Commissariaat-generaal. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd verzoeker erop gewezen dat hij, indien hij moeilijkheden zou ondervinden met de vragen of het verloop van het gesprek, een pauze kon vragen indien hij dit nodig achtte. Tevens wordt aangegeven dat in de beslissing rekening werd gehouden met verzoekers cognitieve problemen bij de beoordeling van zijn verklaringen en met name de talrijke tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote. De commissaris-generaal voegt nog de pertinente opmerking toe dat de vaststellingen van een psycholoog gebaseerd zijn op zijn contacten met de patiënt en diens verklaringen. Deze kunnen geen bewijs vormen voor de oorzaak van eventuele psychologische problemen.

Door op algemene wijze in zijn verzoekschrift aan te halen dat niet onder stoelen of banken kan worden gestoken dat het “gehoorverslag” een moeizaam verloop kende ingevolge onder meer de geheugenproblemen waarmee hij kampt, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat zijn mentaal-psychologische toestand tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen. Hij toont met zijn algemeen betoog in zijn verzoekschrift, mede gelet op de concrete en onderbouwde vaststellingen in de bestreden beslissing waaraan verzoeker voorbijgaat en derhalve geen afbreuk doet, niet aan dat voormelde problematiek de oorzaak is van zijn niet coherente verklaringen.

4.2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming voor het overige in wezen baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn echtgenote, mevrouw S. K., in het kader van haar verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Inzake zijn echtgenote (zaak met nummer 259.292) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 8 maart 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. Verzoekster hekelt vooreerst het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gewezen op: “het laattijdige karakter van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot.” en wordt uiteengezet: “Deze diende immers pas op 26 februari 2020 zijn verzoek in, een maand na u. Dit terwijl hij reeds van 1 tot 10 januari 2020 in België verbleef en vervolgens terug naar Albanië reisde en samen met u op 16 januari 2020 in België aankwam én, naar eigen zeggen, zijn leven vreesde na bedreigingen door een agent en de procureur (CGVS echtgenoot II, p. 4). Gevraagd naar een verklaring hiervoor, stelde uw echtgenoot dat hij wachtte op jullie kinderen, die in Griekenland verbleven. Hij zou op dat moment niet hebben geweten waar ze verbleven (CGVS echtgenoot I, p. 8-9, CGVS echtgenoot, II, p. 5). Dit kan geenszins als afdoende verklaring gelden. Er is immers geen enkele reden waarom hij op zijn (meerderjarige) kinderen zou moeten wachten om een verzoek in te dienen. Ook zijn tweede argument, dat hij gelde leende om de reis te betalen en die som zo snel mogelijk terug wilde betalen (CGVS echtgenoot II, p. 5) volstaat niet als rechtvaardiging. Hierop gewezen, antwoordde hij slechts dat hij in België veilig was (CGVS echtgenoot II, p. 5). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud stelde uw echtgenoot dat hij in januari 2020 naar België reisde om nieuwjaar te vieren met zijn broer, dat hij zich kwam ontspannen, niet dat hij op dat moment op de vlucht was (CGVS echtgenoot I, p. 7, 8). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud gaf uw echtgenoot aan dat hij in januari 2020 naar België kwam omdat zijn leven in gevaar was en ontkende hij zijn eerdere verklaringen (CGVS echtgenoot II, p. 5). Zelf verklaarde u tijdens uw gesprek bij Dienst Vreemdelingenzaken dat uw echtgenoot niet van plan was een verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat u degene was die problemen had (vragenlijst DVZ, vraag 18, 27). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gewezen op deze verklaring, ontkende u louterweg te hebben gezegd dat hij geen verzoek wilde indienen (CGVS I, p. 10). Hij diende uiteindelijk een verzoek in om u te steunen (CGVS I, p. 10). Hoe dan ook ondermijnt het gedrag van uw echtgenoot op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn vrees en bijgevolg van jullie ingeroepen problemen. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dat uw echtgenoot pas bijna twee maanden na zijn eerste aankomst in België en een maand nadat u uw verzoek indienende zich aanmeldde bij de asielinstanties, getuigt dan ook van een houding die

niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”

Verzoekster gaat in wezen geheel voorbij aan voormelde motieven waarin op gegronde wijze wordt uiteengezet om welke redenen de aangehaalde verklaringen voor het laattijdig indienen van het verzoek niet worden aanvaard. Wel haalt zij in haar verzoekschrift aan dat zij en haar echtgenoot de Belgische normen en wetten niet kennen, een specifiek profiel hebben waardoor ze ook in het asielcentrum op een zeer specifieke manier en zeer arbeidsintensief moeten worden begeleid, zij als landbouwers een heel teruggetrokken bestaan hebben gekend en door hun leeftijd en de taalbarrière hen niet kan worden verweten dat ze bij binnenkomst in België niet onmiddellijk een verzoek hebben ingediend. Verzoekster lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat zij reeds een verzoek om internationale bescherming indiende op 23 januari 2020 en dat wordt vastgesteld dat haar echtgenoot pas op 26 februari 2020 een verzoek indiende. Verzoekster slaagde er aldus wel in om ruim een maand voordien een verzoek in te dienen. Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde redenen opgegeven in het verzoekschrift in een poging het laattijdig verzoek van haar echtgenoot te verschonen. Dit is evenmin het geval waar zij in haar verzoekschrift nog aanhaalt dat er bijzondere procedurele maatregelen werden genomen bij de behandeling van haar verzoek hetgeen naar haar mening aantoont dat er een specifieke reden was waarom haar echtgenoot heeft gewacht om een verzoek in te dienen. De Raad ziet niet in hoe hierin een verklaring kan schuilen voor het laattijdig indienen van een verzoek door haar echtgenoot en verzoekster overtuigt dan ook niet. Verzoekster slaagt er hoe dan ook niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing en de Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij besluit dat het feit dat verzoeksters echtgenoot zich pas bijna twee maanden na zijn eerste aankomst in België en een maand nadat verzoekster haar verzoek indiende, aanmeldde bij de asielinstanties, van een houding getuigt die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit toont immers aan dat verzoeksters echtgenoot internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen een contra-indicatie is voor de ernst van de voorgehouden nood aan internationale bescherming.

4.2. De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoekster ten gevolge van weinig coherente verklaringen geenszins een vrees ten aanzien van de K.'s aannemelijk maakt. Verzoekster verwijst betreffende de verklaringen over de problemen met de familie K. naar haar specifieke en medische problematiek en meent dat niet onder stoelen of banken kan worden gestoken dat het gehoorverslag een moeizaam verloop kende ingevolge het selectief mutisme en de depressie waarmee zij kampt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat uit de door verzoekster neergelegde brief van haar psycholoog blijkt dat zij lijdt aan een depressie en selectief mutisme, waardoor zij niet kan spreken wanneer zij spanning ervaart, en het soms moeilijk is om te volgen wat zij wenst over te brengen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er steunmaatregelen verleend aan verzoekster in het kader van de behandeling van haar verzoek door het Commissariaat-generaal. Verzoekster werd er bij het begin van haar persoonlijk onderhoud op gewezen dat de protection officer op de hoogte was van haar problemen, dat zij om een pauze kon vragen wanneer zij dat nodig achtte, dat zij op haar eigen tempo kon spreken en dat zij een teken mocht geven als zij niet verder kon spreken. Het louter algemene betoog in haar verzoekschrift omtrent het moeizaam verloop van het “gehoorverslag”, toont niet aan dat de mentale of psychische gemoedstoestand van verzoekster van die aard is dat het een negatieve invloed heeft gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Overigens wordt tevens vastgesteld dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer werd gepeild naar eventuele bijzondere procedurele noden, ook geenszins aangaf dat zij niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan onderhavige procedure. Verzoekster slaagt er met haar algemeen betoog in haar verzoekschrift niet in aan te tonen dat haar mentaal-psychologische toestand tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen. Evenmin slaagt zij erin aan te tonen dat haar specifieke en medische problematiek waarnaar zij op algemene wijze verwijst, de oorzaak is van haar weinig coherente verklaringen zoals op onderbouwde wijze wordt vastgesteld in de bestreden beslissing en waarop zij wederom niet in concreto ingaat, laat staan dat zij erin slaagt deze te weerleggen.

4.3. Waar verzoekster in haar verzoekschrift poneert dat aangaande het gebrek aan bewijs inzake problemen met de politie en de autoriteiten, de commissaris-generaal zich voornamelijk baseert op de algemene gegevens zonder de specifieke elementen in hoofdte van haarzelf en haar echtgenoot in rekening te nemen, kan verzoekster gelet op volgende motieven niet worden bijgetreden:

“Dat er een voorbehoud moet geplaatst worden bij de beweerde problemen met de politie blijkt uit de vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs neer van de klachten die u zelf heeft ingediend, noch van uw klachten tegen de K’s, noch van uw klachten tegen de politie. U verklaarde dat u telkens onder druk werd gezet als u om kopies vroeg (CGVS III, p. 23). In Elbasan vroeg u echter nooit om documenten, naar eigen zeggen omdat u er niet bij stilstond dat u zou vertrekken. Erop gewezen dat u deze documenten ook na uw komst naar België nog had kunnen aanvragen, zei u niet zeker te zijn of u uw kinderen naar Elbasan kon sturen, maar zeker niet naar Peqin (CGVS III, p. 23). Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat u, in het jaar sinds u in België verblijft, dergelijke bewijsstukken zou hebben aangevraagd – hetzij via uw zoons die in Albanië verblijven, hetzij telefonisch. Aangaande het bewijs van verzending van een brief aan de procureur, wordt vastgesteld dat u niet kan aantonen wat de inhoud van deze brief was. U legde de brief niet neer (CGVS II, p. 4-5). De enige vorm van bewijs die u neerlegde aangaande uw zaak, is de oproepingsbrief om bij de procureur te verschijnen op 6 januari 2020 in het kader van een onderzoek. Uit het document kan niet blijken waarover dit onderzoek zou handelen. Dat het document u door de wijkagent werd afgeleverd en dat dit, zoals u verklaarde, zou indruisen tegen de wettelijke bepalingen, is een blote bewering (CGVS I, p. 12).

Wat betreft de vrees in hoofde van uw echtgenoot en de bedreigingen door de autoriteiten die hij aanhaalde, is het voorts opmerkelijk dat hij verklaarde dat zowel de procureur als de wijkagent hem openlijk bedreigden met een gevangenisstraf waar u bij was (CGVS echtgenoot II, p. 4), maar dat u deze bedreigingen nergens vermeldde. Aangaande het incident met de wijkagent op de markt op 25.12.2019 verklaarde u slechts dat deze zei ‘waarom kijk je naar mij?’, verder zei of deed hij niets (CGVS III, p. 16). Over de procureur zei u dat hij uw oproepingsbrief verscheurde, maar niet dat hij uw echtgenoot bedreigde. Hiernaar gevraagd, antwoordde u dat u het niet weet, dat u zich veel zaken niet herinnert (CGVS III, p. 20). Erop gewezen dat u deze bedreiging niet aanhaalde, zei uw echtgenoot dat het niet goed met u gaat sinds 2012, dat u niet normaal bent en dat u ziek bent (CGVS echtgenoot II, p. 4-5). Vervolgens zei hij dat u niet op de hoogte was van de bedreigingen die tegen hem geuit waren. Erop gewezen dat u bij beide bedreigingen aanwezig was, antwoordde hij dat bevestigend maar zei dat u ziek was en u zich niet veel herinnert (CGVS echtgenoot I, p. 5). Dit kan echter geenszins volstaan. Nergens uit de door u neergelegde attesten blijkt dat u geheugenproblemen zou hebben. Bovendien legde u voor het overige gedetailleerde verklaringen af. Het gaat niet op om slechts wanneer men geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden aan te halen dat men zich veel zaken niet herinnert. De geheugenproblemen van uw echtgenoot kunnen in dezen ook niet als rechtvaardiging gelden – het betreft hier immers een element dat u wegliet en hij wel vermeldde, in plaats van andersom. Aan de bedreigingen ten aanzien van uw echtgenoot kan dan ook weinig geloof worden gehecht.”

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat wel degelijk rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoekster en haar echtgenoot. Opnieuw gaat verzoekster hier niet op in. Door louter op algemene wijze het tegendeel voor te houden, slaagt zij er niet in hier een ander licht op te werpen.

4.4. De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen (met de K’s of enkele ordehandhavers) geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. De commissaris-generaal stelt op gemotiveerde wijze vast dat dit in casu niet het geval is.

Verzoekster komt niet verder dan het uiten van de algemene kritiek dat niet mag worden vergeten dat zij en haar echtgenoot in een zeer kleine gemeenschap woonden. Zij kan zich hier echter niet achter verschuilen, noch achter de algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoekster citeert uit en voegt algemene informatie, in haar inventaris opgenomen als: “Albania 2019 human rights report”, bij haar verzoekschrift, en neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel. Zij geeft een lezing van de algemene informatie die naar haar mening relevant is, doch zij slaagt er hierdoor niet in de bevindingen van de commissaris-generaal waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoekster en de afgelegde verklaringen, in een ander daglicht te stellen. Zij gaat hier opnieuw aan voorbij en slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot

voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar, het citeren uit en het voegen van algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.5. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de echtgenote van de verzoekende partij, op de vraag wat zij nog wenst toe te voegen, aan dat zij ziek is en vaak een bloedneus heeft. Zij wijst er voorts op dat er problemen waren met de politie en dat

zij in haar thuisland werd verkracht. De verzoekende partij licht tevens toe dat in haar land van herkomst dagelijks mensen worden vermoord en zij verwijst naar de middelen in haar verzoekschrift.

4.1. Betreffende het betoog van de verzoekende partij haar echtgenote dat zij ziek is en vaak een bloedneus heeft, evenals waar zij voorts aanhaalt dat er problemen waren met de politie en dat zij in haar thuisland werd verkracht, verwijst de Raad naar arrest nr. 267 285 van 26 januari 2022 waarin inzake de verzoekende partij haar echtgenote als volgt wordt geoordeeld:

“4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij, op de vraag wat zij nog wenst toe te voegen, aan dat zij ziek is en vaak een bloedneus heeft. Zij wijst er voorts op dat er problemen waren met de politie en dat zij in haar thuisland werd verkracht. De echtgenoot van de verzoekende partij licht tevens toe dat in zijn land van herkomst dagelijks mensen worden vermoord en hij verwijst naar de middelen in zijn verzoekschrift.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat zij ziek is en vaak een bloedneus heeft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst vast dat zij haar betoog amper concretiseert – zij geeft slechts op algemene wijze aan regelmatig een bloedneus te hebben – doch bovendien geenszins in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking.

In de mate dat de verzoekende partij doelt op de medische en psychologische problematiek die zij eerder aanvoerde, slaagt zij er niet in valabele argumenten bij te brengen die een ander licht werpen op volgende gronden van voormelde beschikking:

“4.2. De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoekster ten gevolge van weinig coherente verklaringen geenszins een vrees ten aanzien van de K.’s aannemelijk maakt. Verzoekster verwijst betreffende de verklaringen over de problemen met de familie K. naar haar specifieke en medische problematiek en meent dat niet onder stoelen of banken kan worden gestoken dat het gehoorverslag een moeizaam verloop kende ingevolge het selectief mutisme en de depressie waarmee zij kampt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat uit de door verzoekster neergelegde brief van haar psycholoog blijkt dat zij lijdt aan een depressie en selectief mutisme, waardoor zij niet kan spreken wanneer zij spanning ervaart, en het soms moeilijk is om te volgen wat zij wenst over te brengen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er steunmaatregelen verleend aan verzoekster in het kader van de behandeling van haar verzoek door het Commissariaat-generaal. Verzoekster werd er bij het begin van haar persoonlijk onderhoud op gewezen dat de protection officer op de hoogte was van haar problemen, dat zij om een pauze kon vragen wanneer zij dat nodig achtte, dat zij op haar eigen tempo kon spreken en dat zij een teken mocht geven als zij niet verder kon spreken. Het louter algemene betoog in haar verzoekschrift omtrent het moeizaam verloop van het “gehoorverslag”, toont niet aan dat de mentale of psychische gemoedstoestand van verzoekster van die aard is dat het een negatieve invloed heeft gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Overigens wordt tevens vastgesteld dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer werd gepeild naar eventuele bijzondere procedurele noden, ook geenszins aangaf dat zij niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan onderhavige procedure. Verzoekster slaagt er met haar algemeen betoog in haar verzoekschrift niet in aan te tonen dat haar mentaal-psychologische toestand tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen. Evenmin slaagt zij erin aan te tonen dat haar specifieke en medische problematiek waarnaar zij op algemene wijze verwijst, de oorzaak is van haar weinig coherente verklaringen zoals op onderbouwde wijze wordt vastgesteld in de bestreden beslissing en waarop zij wederom niet in concreto ingaat, laat staan dat zij erin slaagt deze te weerleggen.” (eigen onderlijning).

Eveneens wijst de Raad op volgende motieven van de bestreden beslissing waarin op goede gronden wordt vastgesteld: “Uw psychologische en medische problemen, zoals bevestigd door een attest van uw psycholoog in België, verschillende attesten en voorschriften van uw psychiater in Albanië, uw dossier van de medische commissie waarvoor u moest verschijnen en de vaststellingen van een algemeen arts na een echografie laten hoogstens toe vast te stellen dat somatische en psychosomatische klachten heeft. Dergelijke vaststellingen vormen op zich evenwel geen bewijs voor de oorzaak van uw gezondheidsklachten. U stelde dat u tot op heden niet met uw psycholoog in België sprak over uw verkrachting (CGVS I, p. 8).” (eigen onderlijning).

De Raad stipt hierbij nog aan dat medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van haar medische problemen dient de verzoekende partij, toepassing te maken van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.2. De verzoekende partij wijst er ter terechtzitting verder op dat er problemen waren met de politie en dat zij in haar thuisland werd verkracht. De Raad herneemt in dit kader volgende gronden van voormelde beschikking:

“4.4. De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen (met de K.’s of enkele ordehandhavers) geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. De commissaris-generaal stelt op gemotiveerde wijze vast dat dit in casu niet het geval is.

Verzoekster komt niet verder dan het uiten van de algemene kritiek dat niet mag worden vergeten dat zij en haar echtgenoot in een zeer kleine gemeenschap woonden. Zij kan zich hier echter niet achter verschuilen, noch achter de algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoekster citeert uit en voegt algemene informatie, in haar inventaris opgenomen als: “Albania 2019 human rights report”, bij haar verzoekschrift, en neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel. Zij geeft een lezing van de algemene informatie die naar haar mening relevant is, doch zij slaagt er hierdoor niet in de bevindingen van de commissaris-generaal waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoekster en de afgelegde verklaringen, in een ander daglicht te stellen. Zij gaat hier opnieuw aan voorbij en slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar, het citeren uit en het voegen van algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar betoog geenszins in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking, noch met de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing waarbij rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden en de door haar aangevoerde elementen. Door te herhalen dat zij werd verkracht en slechts algemeen te verwijzen naar problemen met de politie, slaagt zij er geenszins in de concrete vaststellingen in voormelde beschikking te weerleggen. Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt immers dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen (met de K.’s of enkele ordehandhavers) geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. De verzoekende partij toont dit niet aan. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden

beslissing en in de voornoemde beschikking. De verzoekende partij gaat hier niet op in, laat staan dat zij erin slaagt deze in een ander daglicht te plaatsen. Kortom, de verzoekende partij toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

4.3. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.”

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting toelicht dat in haar land van herkomst dagelijks mensen worden vermoord, komt zij niet verder dan het uiten van een algemene bewering zonder enige concretisering, laat staan dat zij een concreet antwoord op de gronden van voormelde beschikking biedt of een concreet en dienstig argument aanreikt dat een ander licht werpt op het reeds hoger gestelde. Waar de verzoekende partij verwijst naar de middelen in haar verzoekschrift, gaat zij evenmin op concrete wijze in op de gronden van de beschikking zodat zij er niet in slaagt er afbreuk aan te doen.

De Raad besluit dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting geen elementen aanbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS